

[Kim Behnke]

merudvalgets side har gjort sig den ulejlighed at søge andre steder end i det, der med hr. Lyketofts ord var »de angelsaksiske lande«. Jeg ved godt, at hr. Lyketoft har svært ved at sige England og USA, men det er nu engang derfra, langt de fleste erfaringer findes. Men der er i den glimrende betænkning også omtalt erfaringer fra både Sverige og Norge, som hr. Lyketoft jo ellers i anden sammenhæng, nemlig i SAMAK-sammenhæng, er så begejstret for at være sammen med.

Det, der bekymrer os allermost i det dagsordenforslag, der nu er fremsat, er den tendens, der er i forslaget. Vi ved jo alle sammen, at lige så snart en offentlig opgave udvides, så er de første til at stille krav om merbevillinger jo ofte Socialdemokratiet og de andre socialister. Så skal der flere penge til, for ellers går det jo ud over borgerne osv. osv.

Hvad nu i det tilfælde, at det kan lade sig gøre at løse en offentlig opgave billigere? Ja, så ville almindelig sund fornuft og logik jo være, at man sagde: Godt, så skal det da komme de hårdt plagede skatteydere til gode ved, at der tilbageføres nogle penge til dem. Men nej, nej. Man kommer med en dagsorden i dag, der siger, at i det tilfælde, man opnår besparelser, skal de besparelser drysses væk inden for den offentlige sektor. Det betyder på godt dansk, at de partier, der agter at stemme for den dagsorden i dag, meddeler den danske befolkning: I skal aldrig nogen sinde regne med, at der kommer skattelettelser – skatteforhøjelser kommer, hver gang vi finder på noget nyt, men skattelettelserne kommer aldrig nogen sinde. Jeg håber, at mere end én vælger opdager, at det er tilfældet.

Så bliver der sagt, at det skal være frivilligt, om den enkelte leder i den enkelte institution synes, at tingene skal udliciteres. Jamen den frivillighed har eksisteret i mange år, men det har bare ikke ført til noget, for når man sidder som kontorchef, eller hvad man nu er, i stat, amt eller kommune, så sidder man jo med ønske om at bevare flest mulige kors og bånd og stjerner på. Og i det øjeblik man udliciterer opgaver og mister det at være chef for 30 eller 10 eller 20 mand, så mister man jo kors og bånd og stjerner. Hvem forventer, at folk skal gøre det frivilligt?

Så skal de pågældende foretage en samfundsøkonomisk vurdering. Ja, det ville jo væ-

re flot, hvis det kunne være tilfældet. Jeg behøver bare at henvise til, hvordan man tænker, når man sidder ude i kommunalbestyrelser og i amtsråd, hvor man helt bevidst går ind og udnytter lovgivningen til at sige: Jamen hvis vi i stedet for formulerer projektet på en lidt anden måde, så kan vi få statsrefusion, og det er jo gavnligt for kommunekassen. Jamen hvad med samfundsøkonomien? Den glemmer man. Og derfor er det fuldstændigt absurd at forestille sig, at en kontorchef et eller andet sted skulle sidde og vurdere samfundsøkonomisk, om rengøringsopgaven nu bedst udføres af kommunens eller det offentliges personale, eller om det skal udliciteres til private. Det er og bliver en politisk afgørelse, præcis som det har været en politisk afgørelse at gøre den offentlige sektor så uforskammet stor, som den er i dag.

Min påstand har fra Folketingets talerstol tidligere været og skal også i denne forbindelse være – der er nemlig ingen, der indtil videre har tilbagevist den – at ingen opgaver løses bedre i den offentlige sektor end i den private sektor. Og er der nogen, der til lejligheden har benyttet sig af muligheden for at finde eksempler frem, så hører jeg dem gerne. Men indtil videre har jeg i de sidste par år forgæves efterlyst bare ét eksempel på noget, der løses bedre i den offentlige sektor end i den private sektor.

SF's hr. Jes Lunde var fremme med, at der var visse opgaver, som man i hvert fald ikke kunne overlade til private, og hr. Jes Lunde nævnte så sundhedssektoren. For i sundhedssektoren var alle med hr. Jes Lundes ord stillet lige. Det vidner om, at hr. Jes Lunde har meget lidt berøring med det virkelige liv, når en sådan udtalelse kan komme i denne anledning. For hvordan fungerer den danske sundhedssektor? Ja, den fungerer på den måde, at når vi har afleveret vores selvangivelse, så får vi stillet i udsigt, at skulle vi være så uheldige at blive syge, så skal vi nok kunne blive helbredt uden omkostninger. Det er det, man bliver stillet i udsigt, når man bliver flået 68 pct. op af lommen.

Men hvad så, når sygdommen kommer? Ja, så afhænger det jo af, om man er så heldig at få en af de sygdomme, hvor der ikke er venteliste, om man er ligestillet. Hvis man er så uheldig at få en af de sygdomme, hvor der er venteliste, er der pludselig ikke lighed for folket. Så sker der